

1 Oct. 1918.

No. 19.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken. Openbaring 20: 12.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 287.)

BEKEERING EN DOOP.

Daarom gelooven wij in het prediken van de leerstelling van bekeering in de geheele wereld, beide aan oud en jong, gebonden en vrij, rijk en arm; en wij zullen trachten aan te toonen, op welke wijze en in hoeverre zij bindend is voor het mensdom, behoorlijk onderscheid makend tusschen ouden en jongen, mannen, vrouwen, kinderen en dienstknechten. Doch wij bemerken, dat, om nut te kunnen hebben van de leerstellingen van bekeering, wij moeten gelooven in het verkrijgen van vergeving der zonden. En teneinde vergeving van zonden te verkrijgen, moeten wij gelooven in de leerstelling van doop in den naam van den Heere Jezus Christus. En als wij gelooven in den doop voor de vergeving der zonden, mogen wij de vervulling verwachten van de belofte van den Heiligen Geest, want de belofte komt allen toe, die de Heere onzen God er toe roepen zal; en heeft Hij niet zekerlijk gezegd, zooals gij vinden kunt in het laatste hoofdstuk van Openbaring: „En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die het hoort, zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet”.

NIET SPOTTEN MET BEKEERING.

Bekeering is niet iets, waarmede iederen dag gespot kan worden. Dagelijksche overtreding en dagelijksche bekeering is niet aangenaam in de oogen van God.

NOODZAKELIJKHEID VAN BERISPING.

Ik berisp en vermaan mijne broederen dikwijls, en doe dit omdat ik hen lief heb, niet omdat ik hen wensch te mishagen, of om hun geluk te verstoren. Zulk een manier van doen is niet berekend om de welwillendheid van allen te winnen, maar veeleer de kwaadwilligheid van velen; daarom, de toestand, waarin ik mij bevind, is eene gewichtige; zoo, ziet gij, broederen, hoe hooger de autoriteit is, hoe grooter de moeilijkheden van het ambt zijn; maar deze berispingen en vermaningen werden noodzakelijk, vanwege de halsstarrigheid der broederen, voor hun tijdelijk, zoowel als geestelijk welzijn. Zij vormen werkelijk een gedeelte van de plichten van mijn ambt en roeping. Anderen hebben andere plichten te vervullen die belangrijk zijn, en veel meer benijdenswaardig, doch zij zijn juist zoo noodig als de voeten en handen, in hun betrekking tot het menschelijk lichaam — zij kunnen geen voorrang doen gelden, noch de één tot den ander zeggen: Ik heb u niet van noode. Na al hetgeen gezegd is geworden is de grootste en meest belangrijke plicht, het prediken van het Evangelie.

DE OPSTANDING.

Bijna allen, die in den laatsten tijd gevallen zijn en tot de Kerk behoorden, zijn gevallen in een vreemd land. Dit is een vreemd land voor diegenen, welke van verre gekomen zijn.

Wij zouden sympathie aankweeken voor de lijdenden onder ons. Als er eene plaats op aarde is, waar de menschen den geest zouden koesteren en olie en wijn gieten in het gemoed der bezochten, dan is het hier; en deze geest is hier vertegenwoordigd; en hoewel een vreemdeling en behoeftige, wanneer hij aankomt, vindt iemand hier een broeder en vriend bereid om in zijne behoeften te voorzien.

Ik zou het één van de grootste zegeningen achten, wanneer ik in deze wereld droefheid te lijden had, mijn lot dáár te dragen, waar ik broeders en vrienden om mij heen vind. Maar dit is niet het onderwerp, waarna ik verwijzen wilde; het is om het voorrecht te genieten, onze dooden begraven te hebben in het land, dat door God is aangewezen om Zijne Heiligen te vergaderen, en waar niets anders zullen zijn dan Heiligen, waar zij het voorrecht zullen hebben om hunne lichamen neer te leggen dáár waar de Zoon des menschen zal verschijnen en waar zij het geschal der bazuin zullen hooren, die hen zal roepen om Hem te zien; dat in de morgen der opstanding zij mogen voortkomen in een lichaam en uit de graven gaan en elkander onmiddellijk de hand reiken in eeuwigé glorie en gelukzaligheid, liever dan duizende mijlen van elkander verwijderd te zijn. Er is iets goeds en heiligs voor mij in deze dingen. De plaats, waar

een mensch begraven is, is mij heilig. Over dit onderwerp is gesproken in het Boek van Mormon en andere schriften. Zelfs onder de oorspronkelijke bewoners van dit land zijn de graven hunner vaderen meer heilig, dan welke andere plaats ook.

Toen ik hoorde van den dood van onzen geliefden broeder Barnes, zou mij dit niet zoo geschokt hebben, als ik de gelegenheid had gehad hem in het land van Zion te begraven.

Ik geloof dat diegenen, welke hunne vrienden hier begraven hebben, te benijden zijn. Let op Jacob en Jozef in Egypte, hoe ook zij van hunne vrienden verlangden hen in de graven hunner vaderen neer te leggen. Let ook op de onkosten, welke de balseming en het deelnemen van het groote gezelschap aan de begrafenis, veroorzaakte.

Het is altijd als eene groote ramp beschouwd geworden geene eerlijke begrafenis te verkrijgen; en één van de grootste vloeken, welke de oude profeten over iemand konden uitspreken, was dat hij zou sterven, zonder begraven te worden.

Ik heb gezegd: „Vader, ik verlang te sterven hier onder de Heiligen. Maar indien het uwen wil is, dat ik elders zal gaan en sterven, wilt Gij dan sommige welwillende vrienden verwekken, om mijn lichaam terug te brengen, en mijne vrienden, die in vreemde landen gestorven zijn, te verzamelen en hen hier te brengen, opdat wij allen bij elkaar mogen leggen.”

Ik zal u mededeelen wat ik wensch. Als ik morgen geroepen zal worden om in gindsch graf gelegen te worden, dat ik dan in de morgen der opstanding mijn vader de hand mag reiken en uitroepen: „mijn vader!” en hij zal zeggen: „mijn zoon, mijn zoon!” zoo spoedig als de rotsen scheuren en vóór wij uit de graven gaan.

En kunnen wij deze dingen op deze wijze beschouwen? Ja, indien wij leeren hoe te leven en hoe te sterven. Wanneer we nederliggen, overdenken wij hoe wij 's morgens zullen opstaan; en het is aangenaam voor vrienden tezamen neder te liggen, gesloten in de armen der liefde, te slapen en te ontwaken in elkanders omhelzing en de conversatie te hernieuwen.

Zoudt gij het vreemd vinden, indien ik verhaalde wat ik in visioen gezien heb aangaande dit belangrijk onderwerp? Diegenen, welke in Jezus Christus ontslapen zijn, mogen verwachten, wanneer zij voortkomen, die mate van vreugde te genieten, welke zij hier genoten of onderonden.

Zoo duidelijk was het visioen, dat ik werkelijk de menschen zag, vóór zij uit het graf voortkwamen, alsof zij langzaam opstonden. Zij namen elkander bij de hand en zeide de een tot den ander: „Mijn vader, mijn zoon, mijn moeder, mijn dochter, mijn broeder, mijn zuster.” En wanneer de stem de dooden zal roepen om te verrijzen — veronderstel dat ik aan de zijde van mijn vader lig — wat zal dan

de eerste vreugde van mijn hart zijn? Mijn vader, mijn moeder, mijn broeder en zuster te ontmoeten; en wanneer zij aan mijn zijde zijn, hen te omhelzen en zij mij.

Alle dagen peins ik er over, meer dan over eten en drinken, om te weten, hoe ik kan zorg dragen, dat de Heiligen van God de vizioenen zullen begrijpen, die zich als een voortvloeiende golf voor mijnen geest ontrollen.

O, hoe zou ik mij verheugen dingen voor u te brengen, waaraan gij nimmer dacht! Maar armoede en de zorgen der wereld verhinderen dit. Maar ik ben blij het voorrecht te hebben sommige dingen aan u mede te deelen, welke, in ons bereik zijnde, u tot steun zullen zijn, wanneer aardbevingen rommelen, de wolken verzamelen, de bliksemen flikkeren en de stormen over u komen als ratelende donderslagen. Neem deze dingen aan en laat uwe knieën noch gewrichten beven, noch uw hart moedeloos worden; en dan, wat kunnen aardbevingen, oorlogen en wervelwinden doen? Niets. Al wat gij verliest, zal u wedergegeven worden in de opstanding, mits gij getrouw blijft. Door het visioen van den Almachtige heb ik dit gezien.

De gedachten aan vernietiging zijn voor mij meer pijnlijk dan den dood. Indien ik niet verwachtte mijn vader, moeder, broeders, zusters en vrienden weder te zien, zoude mij oogenblikkelijk het harte breken en ik ten grave dalen.

De verwachting, mijne vrienden te zien in de morgen der opstanding, verheugt mijne ziel en maakt mij sterk tegen de boosheden des levens. Het is juist alsof zij een lange reis ondernamen en dat wij hen op hunne terugreis ontmoeten met grootere vreugde.

God heeft Zijnen Zoon van de hemelen geopenbaard en de leerstelling der opstanding eveneens; en wij hebben eene wetenschap dat God diegenen, welke wij hier begraven, wederom zal verwekken, bekleed en levend gemaakt door den Geest van den grooten God; en wat doet het terzake of wij hen nederleggen of dat wij met hen liggen, wanneer wij hen toch niet langer kunnen behouden? Laat deze waarheden diep in onze harten zinken, dat wij ons hier reeds mogen beginnen te verheugen in datgene wat in 't hiernamaals ten volle zal genoten worden.

Hosanna, hosanna, hosanna tot den Almachtigen God, daar stralen van licht thans voor ons beginnen door te breken. Ik kan geen woorden vinden om mijn gedachten uit te drukken. Ik ben niet geleerd, maar heb even zoo goed mijn gevoelens als ieder mensch.

O, dat ik de taal had van den aartsengel, om voor mijne vrienden, mijne gevoelens weer te geven. Maar ik verwacht dit nimmer in dit leven. Wanneer anderen zich verheugen, verheug ik mijzelve en wanneer zij treuren, treur ook ik.

Laat mij Marcellis Bates vertroosten. Gij zult spoedig het gezelschap

genieten van uw metgezel in een wereld van glorie, en eveneens de vrienden van Broeder Barnes en al de Heiligen, welke bedroefd zijn. Dit is voor ons een stem ter waarschuwing geweest om ernstig en ijverig te zijn en vroolijkheid en dwaasheid ter zijde te stellen en bereidt te zijn om morgen te sterven.

Aangaande de opstanding wil ik slecht zeggen, dat alle menschen uit de graven zullen voortkomen zooals zij neergelegd zijn, 't zij oud of jong; er zal „niet één el tot hunne lengte toegedaan worden,” noch van hen genomen worden; allen zullen verrijzen door de macht van God, hebbende geest in hunne lichamen en geen bloed.

Naar aanleiding van een opmerking van Ouderling Orson Pratt, dat het menschelijk lichaam elke zeven jaren verandert, zeide President Joseph Smith: „Er is geen fundamenteel element, behoorende tot een menschelijk lichaam, dat ooit overgaat tot een ander lichaam, noch in deze noch in de toekomstige wereld. Het doet voor mij niets ter zake hoe de theorieën der menschen zijn.

Wij hebben de getuigenis, dat God ons zal opwekken, en hij heeft de macht om het te doen. Indien iemand verondersteld, dat eenig gedeelte van onze lichamen, d. w. z. de fundamenteele gedeelten er van, ooit tot een ander lichaam zullen behooren, dan vergist hij zichzelf.

GEEN ZALIGHEID ZONDER OPENBARING.

Zaligheid kan niet komen zonder openbaring; het is voor elkeen te vergeefs om zonder haar te bedienen. Niemand is een dienstknecht van Jezus Christus zonder een profeet te zijn. Niemand kan een dienstknecht van Jezus Christus zijn, tenzij hij het getuigenis van Jezus bezit; en dit is de geest van profetie. Wanneer ooit zaligheid is toegediend geworden, dan was het door getuigenis. De menschen van den tegenwoordigen tijd getuigen van hemel en hel, en hebben hen nimmer gezien. En ik zeg, dat niemand deze dingen weet zonder getuigenis.

GEEST VAN OPENBARING.

De geest van openbaring staat in betrekking tot deze zegeningen. Een persoon kan er nut van hebben, wanneer hij de eerste aanwijzingen van den geest van openbaring opmerkt; bijvoorbeeld wanneer gij zuivere intelligentie in u voelt vloeien, binnenstroomen, kan dit u plotseling een reeks van gedachten geven, die gij, door op te merken, nog denzelfden dag of spoedig vervult zult zien; m.a.w. deze dingen, die door den Geest van God aan uw verstand ontvouwd werden, zullen geschieden; en dus door de Geest van God te leeren kennen en te verstaan, kunt gij ontwikkelen in het beginsel van openbaring, totdat gij volmaakt wordt in Christus Jezus.

WIE AANSPRAAK HEBBEN OP OPENBARING. ♦

Wij beschouwen onszelven niet verbonden om eenige openbaring te ontvangen van eenig mensch, man of vrouw, zonder dat zoo iemand is aangesteld en verordineert tot deze autoriteit en daar voldoende bewijs van geeft. Ik verzeker u, dat het in tegenstrijd is met de handelingen van God, dat eenig lid der Kerk, of wie ook, instructiën zou ontvangen voor hen, die hooger in autoriteit zijn dan zijzelf; daarom zult gij inzien, dat het ongepast is er acht op te geven; maar als eenig persoon een vizioen heeft of een bezoek ontvangt van een hemelschen boodschapper, moet het voor zijn eigen welzijn en voorlichting zijn, want de oorspronkelijke beginselen, het bestuur en de leerstelling der Kerk zijn gegrondvest in de sleutelen van het Koninkrijk.

OPENBARING, DE ROTS, WAAROP CHRISTUS KERK GEBOUWD MOET ZIJN.

Jezus zeide: „Op deze petra zal ik mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” Welke petra? Openbaring.

OPOFFERING VERLANGD VAN HEN, DIE HET GROOTSTE LOON
WILLEN VERKRIJGEN.

De opoffering, van Abraham verlangd, in de offerande van Isaäc, bewijst, dat wanneer een mensch de sleutelen des koninkrijks van eindeloos leven wil verkrijgen, hij alle dingen moet opofferen.

VERSCHIL TUSSCHEN HEILIGEN EN SECTARIËRS.

Ik had een aangenaam onderhoud met Mr. Butterfield, Judge Douglas, Senator Gillespie en anderen. In mijn antwoord aan Mr. Butterfield, beweerde ik, dat het meest op den voorgrond tredende verschil van meening tusschen de Heiligen der Laatste Dagen en Sectariërs daarin bestaat, dat de laatsten gehouden zijn aan een zeker geloofsformulier, hetwelk hare leden het recht ontzegt om iets te gelooven, dat daarin niet voorkomt, terwijl de Heiligen der Laatste Dagen geen geloofsformulier hebben, maar bereid zijn alle ware beginselen die bestaan, te gelooven, als zij van tijd tot tijd bekend gemaakt worden.

ZALIGHEID VAN KINDEREN.

De leerstelling om kinderen te doopen of hen te besprenkelen, daar zij anders ter helle zullen gaan, is een onware leerstelling, niet ondersteund door de Heilige Schrift en volkomen in strijd met het karakter van God. Alle kinderen zijn verlost door het bloed van Jezus Christus en op het oogenblik dat kinderen deze wereld verlaten, worden zij opgenomen in den schoot van Abraham. Het eenige verschil tusschen het sterven van oud en jong is, dat de een langer

in den hemel en eeuwig licht en glorie leeft dan de ander en spoediger verlost is van deze ellendige, zondige wereld. Niettegenstaande al deze heerlijkheid echter, begeeft ons voor een oogenblik de gedachte daaraan en betreuren wij het verlies, maar wij treuren niet op die wijze als diegenen doen, die geen hoop hebben.

(Wordt vervolgd).

Uit de duisternis tot het licht.

Enkele jaren geleden was ik het slachtoffer van een onbehoorlijke grap, die mij bijna het gezicht van een mijner oogen kostte. Een mede-werkman, die onder den invloed van sterken drank verkeerde, sloop achter mij en lag zijn hand, die geheel gevuld was met een zeker deeg, over mijn rechteroog. Drie uren lang leed ik ondragelijke pijnen, want het oog is een zeer gevoelig lichaamsdeel. Ik ging naar een dokter, die het oog onderzocht en verklaarde, dat het een zeer ernstig geval was. Inderdaad verkeerde ik in groot gevaar, het gezicht van mijn oog te zullen moeten missen. De dokter behandelde mij, raadde mij naar huis te gaan en 's middags om drie uur terug te komen. Ik kreeg echter geen verlichting van pijn. Op de bepaalde tijd was ik weer bij den dokter. Hij behandelde mij nu op een andere wijze, waaronder ik verschrikkelijk leed. Plotseling sprong ik uit de stoel, vertelde den dokter dat ik geen baat van zijne diensten verwachtte, betaalde hem en vertrok onder heftige verwijten.

Terwijl ik de straat doorliep, hield een oude Iersche vrouw, die in de deur harer woning stond, mij staande en vroeg mij wat er aan de hand was. Ik vertelde het haar. Zij noodigde mij uit om binnen te komen, zeggende dat zij geloofde mij te kunnen helpen. Zij raspte een aardappel, goot karnemelk er over, en maakte er een soort pleister van, welke zij tusschen twee stukjes gaas lag en over mijn oog bond. Vervolgens zeide zij dat ik naar huis en naar bed moest gaan.

In minder dan een half uur sliep ik als een roos. Ik sliep het overige gedeelte van den middag en eveneens den ganschen nacht. Toen ik 's morgens ontwaakte bemerkte ik dat al de stoffen uit mijn oog getrokken waren, de ontsteking genezen was en mijn gekwetste oog in even goede conditie was als het andere, en zoo is het verder altijd gebleven.

Ik was nederig genoeg om de hand des Heeren in deze zaak te erkennen en heb hem vele malen gedankt voor de groote zegening, welke ik door middel van deze Iersche vrouw verkregen heb. In de genezende eigenschappen van den aardappel en de karnemelk, welke mij zulke groote verlichting brachten, zie ik de wijsheid en de macht van den Grooten Heelmeester, en in de kennis hoe deze dingen te gebruiken, zie en erken ik Zijne Goddelijke inspiratie.

Nu, het is van algemeene bekendheid, dat er geestelijke zoowel als lichamelijke blindheid bestaat. De Heer zeide van het volk in Zijne dagen, dat zij oogen hadden, maar zij zagen niet; zij waren geestelijk blind. In dezen toestand heb ik jarenlang verkeerd. Ik ging tot vele doktoren op godsdienstig gebied, in de hoop gezicht te zullen ontvangen, maar ik vond maar weinig baat. Zij, evenals geneeskundige doktoren, verschillen zoo zeer. Ik wenschte van hunne diensten ten slotte geen gebruik meer te maken.

Op zekeren dag kwam ik in gesprek met een jongen man, een lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die, de duisternis van mijn verstand bemerkende, mij zeide, dat hij geloofde mij te kunnen helpen. Hij beweerde te weten hoe ik geestelijk gezicht kon krijgen. Vóór dien tijd had ik nimmer gehoord van den Profeet Joseph Smith, noch van het groot en wonderbaar werk, dat de Heere op aarde was begonnen in deze laatste dagen. Mijn vriend vertelde mij van de herstelling van het Evangelie, zooals door Johannes de Openbaarder voorspeld was (Openb. 14: 6 en 7) hoe het Boek van Mormon was voortgekomen in vervulling van de profetiën van de heilige profeten (Psalmen 85: 11; Jes. 29: 14; 11—14. Ezech. 37: 15—20. Joh. 10: 14—16) en ook omtrent de herstelling van het Priesterschap en van de wederoprichting van de Kerk van Christus. Toen hij de schriften voor mijn verstand ontvouwde, begonnen als 't ware de schellen der duisternis van mijne oogen te vallen, zooals zij eenmaal vielen van de oogen van Saulus van Tarsen, en spoedig, evenals Saulus, verheugde ik mij in het licht van het heerlijke Evangelie van Christus en ben voortgegaan mij daarin te verheugen vanaf dien tijd tot nu toe. God werkt op wonderlijke wijze, om zijne doeleinden te volbrengen.

WILLIAM A. MORTON.

„Toen ik nog jong was, dacht ik, dat de donder de menschen doodde”, zeide een predikant, „maar toen ik ouder werd, begon ik te begrijpen, dat het het weerlicht was. Daarom besloot ik, wat minder te donderen en wat meer te lichten.”

„WORSTELLEN EN OVERWINNEN.”

„Hoe langer ik leef, des te vaster ben ik overtuigd, dat het verschil tusschen den eenen mensch en den ander, — tusschen den zwakke en den sterke, den groote en den onbeduidende, niets anders is dan energie — groote beslistheid — een doelwit, dat men zich voor oogen stelt en dat men bereikt, of waarvoor men zijn leven laat.”

FOWELL BUXTON.

Wanneer de fouten der menschen hun op het voorhoofd stonden geschreven, zouden heel wat mutsen diep in de oogen worden getrokken.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Godsdienst-waarheid.

Wanneer wij een blik werpen op de verschillende godsdiensten om ons heen en waarnemen hoe de aanhangers van die godsdiensten op de bres staan om hunne leerstellingen tegenover andersdenkenden te verdedigen en zich allerwege beroepen op het Woord van God, dan kan het ons niet verwonderen, dat bij sommigen de vraag rijst: „Is de Bijbel wel waar en op welke gronden verdedigd iemand de leerstellingen van zijn godsdienstig genootschap, als die leerstellingen niet door de Schrift bewezen kunnen worden?” — Nu, over het algemeen wordt in kerkelijke kringen de Bijbel aanvaard als het Woord van God. Men moge het misschien onderling niet eens zijn over onderdeelen, maar dan is men al spoedig geneigd om te verklaren dat we in die dingen nog te onnoozel zijn en het maar beter is daar niet verder op in te gaan. Hoewel dit nu in vele gevallen waar is, zoo is het dit toch niet in allen. De Schrift zegt: „De Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods.” Het is dus allereerst noodig, die Geest te bezitten, om de dingen Gods te kunnen verstaan. Het feit evenwel, dat sommige dingen voor ons verborgen blijven, om reden over nu nog onbegrijpelijke dingen totnogtoe geen openbaring gegeven is, heeft sommigen er toe overgehaald eigen verklaring als leerstelling te geven, en het gevolg daarvan was, dat zulk eene leerstelling later onhoudbaar bleek, waardoor het Woord van God dan beschuldigd werd onwaar te zijn. Op godsdienstig gebied is zooveel verkondigd geworden, wat volkomen in strijd is met het geopenbaarde woord, en al reeds zoovele jaren en eeuwen is dit volgehouden, dat het een gewoonte voor velen geworden is en men de dwaaste dingen hoort prediken door geleerde mannen, alleen om het feit, dat datgene wat zij prediken, door een of andere synode of conferentie van kerkelijke autoriteiten als leerstelling werd vastgesteld. Of die leerstellingen bewezen kunnen worden uit de schriften, doet voor velen minder ter zake. Men stelt volkomen vertrouwen in hen, die ze hebben samengesteld, want zij waren zulke goed bekend staande mannen en hadden zeer zeker de Geest van God, want anders zouden zij niet gekozen zijn geworden voor zulk een doel. En zoo redeneert men door en tracht op alle mogelijke wijzen, ook door den Bijbel, goed te praten, wat onmogelijk goed te praten is. Waarom de mensch zijn godsdienst als waar verdedigt? Och, om

eene heel eenvoudige reden. Vader en moeder waren toch zulke brave menschen. Zij deden alles wat zij konden. Geen morgen brak aan of geen avond daalde, dat zij hunne knieën niet bogen en God smeekten voor het welzijn van hunne kinderen; zij zouden geen arm mensch ooit ledig heengezonden hebben. Zij gaven altijd voor armen en verdrukten, voor weduwen en weezen en waar hunne middelen het toelieten deden zij goed. Zij voedden hunne kinderen in hunne eigene godsdienst op, lieten hen al zeer vroeg doopen, zoodat ook zij in het verbond opgenomen zouden zijn en niet verloren gaan. Lieten hen op Christelijke scholen onderwijzen, zonden hen naar Zondagschool of Kinderkerk, kortom deden wat maar eenigszins in hun vermogen was om hun goede leden der Kerk te doen worden. Toen zij de bepaalde ouderdom bereikt hadden deden zij belijdenis en waren toen als lid ingeschreven. Zoo ging het en zoo gaat het weer als de kinderen vaders en moeders worden. Vraagt men evenwel aan het meerendeel van zulke brave menschen: „Hebt gij ooit uwe leerstellingen getoetst aan de Schriften,” dan luidt het antwoord: „Vader en moeder zijn in onze godsdienst gestorven en het zou eene schande zijn om ooit tot eene andere godsdienst over te gaan.” Het feit alleen dat vader en moeder tot zekere kerk behoorden, wordt door hen als voldoende bewijs geacht voor de waarheid van hunne leerstellingen.

Kunnen nu vader en moeder evenwel niet ter goeder trouw gedwaald hebben? En indien dit het geval eens ware, is het dan niet onze plicht te onderzoeken wat waarheid is. Zullen wij ons ooit kunnen verantwoorden door te zeggen: „Vader en moeder dwaalden en daarom waren wij gedwongen het ook te doen.” Neen immers, want wij die beter wisten of beter konden geweten hebben, zullen geen verontschuldiging hebben. Wanneer ons uit het Woord van God bewezen kan worden, dat de leerstellingen, waarin onze goede ouders ons hebben onderwezen, niet in alle opzichten met dat Woord overeenkomen, zouden wij de waarheid moeten aanvaarden en daardoor onzen ernst toonen in het dienen van God.

Overtuiging van godsdienstwaarheid is geen kostbaarheid, die erfrechtelijk overgaat van ouder op kind. God schonk ons een redelijk verstand en vóór wij iets als waar aannemen, behooren wij te onderzoeken. Iets te aanvaarden omdat anderen het ook deden, uit sleur of gewoonte, kan nooit verheffend op het karakter inwerken en maakt iemand hulpeloos tegenover den door eigen onderzoek overtuigde. De laatste bewijst en zet aan zijn bewijzen kracht bij door vuur van overtuiging, terwijl de eerste meestal moet zeggen zoover nooit gedacht te hebben.

De Heiligen der Laatste Dagen ontvingen hun godsdienst niet van vader en moeder, maar namen hem aan na eigen onderzoek. Daaraan is het feit toe te schrijven, dat een ernstig lid der Kerk nooit tot

eene andere godsdienst zou kunnen toetreden want hij werd geen lid vóórdat hij heilig overtuigd was van de waarheid der leerstellingen van deze Kerk.

Eén van onze meest bekende bestrijders, die niet terugdeinsde om de Kerk op elke mogelijke wijze aan te vallen, schreef als uitzondering eene grootte waarheid over de z.g.n. Mormonen. Hij zeide, dat „zij altijd bezig waren om hunne beginselen aan anderen te verkondigen,” en hoewel dit voor anders-denkenenden niet te begrijpen is, omdat zij zoo zelden daartoe begeerte gevoelen, zoo ligt dat toch alleen maar aan het feit, dat de laatstgenoemden over het algemeen hunne godsdienst als een erfenis van vader en moeder ontvingen, terwijl de eersten hunne godsdienst verkregen door eigen onderzoek en daarbij geleid werden door den Geest des Heeren.

Wanneer na onderzoek der Schriften blijkt dat de aan ons geleerde beginselen niet in overeenstemming zijn met de leerstellingen van Jezus, dan hebben wij ons te bekeeren, en dan zal zaligheid ons deel kunnen zijn, terwijl wij, wanneer wij willens en wetens op den ouden weg blijven voortgaan, ons eene zekere veroordeeling op den hals halen.

De profeet Joseph Smith verklaarde, dat God geopenbaard had, dat al de verschillende leerstellingen, welke in de wereld in zwang waren, leerstellingen van menschen waren. 't Werd hem geopenbaard in het jaar 1820 en vanaf dien tijd is elkeen, die kennis neemt van deze verklaring, onder verantwoording. God openbaarde hoe de beginselen en verordeningen van het Evangelie gehoorzaamd behoorde te worden om tot zaligheid te kunnen strekken en er is geen andere weg gegeven in hemel noch op aarde.

Het Evangelie is niet aan een enkel volk gegeven, maar het wordt onder alle volken, in alle landen gepredikt, en het brengt overal vreugde, dat is de vergiffenis der zonden. Het verzekert ons een eeuwige zaligheid, vrijheid en verlossing van de zonde, den dood en de hel, en de overwinning over al wat kwaad is.

Een dronkaard tuimelt, valt, spuwt, spreekt zotte klap en is onbeschaamd, zooals wij dagelijks zien. Men houdt in onze tijd, de dronkenschap voor een geringe zonde en zij wordt van weinig beteekenis gehouden. Zoo oordeelt de wereld.

Maar de Schrift zegt, dat een dronkaard het Konkrijk der hemelen niet zal ingaan.

LUTHER.

BISSCHOP ORRIN P. MILLER OVERLEDEN.

Bisschop Orrin Porter Miller, eerste raadgever van den presidenten Bisschop der Kerk, C. W. Nibley, is op 7 Juli 's nachts om één uur in zijne woning aan 3378 South State St. overleden. Geruimen tijd was hij ongesteld geweest en heeft hij pijnen geleden, doch steeds verrichtte hij getrouw het werk aan zijn ambt verbonden. Hij wilde van geen rust weten, maar omtrent vijf weken vóór zijn dood werd zijn toestand zoodanig, dat rust en verpleging noodig waren. Hij verliet zijn kantoor 28 Mei en begaf zich den volgende dag naar het L. D. S. Ziekenhuis, alwaar hij gedurende drie weken werd verpleegd.

Zijn geneesheeren vertelden hem 17 Juni, dat er geen hoop op herstel en zijn einde nabij was. Op zijn verzoek werd hij naar zijn woning gebracht, omdat hij aldaar de laatste dagen zijns levens wilde doorbrengen. Hij werd van dien dag steeds zwakker en Zaterdag bleek het einde nabij. De familieleden werden ontboden, om van den stervende afscheid te nemen, en des nachts verliet zijn geest het aardsche omhulsel.

Bisschop Orrin Porter Miller werd 11 September 1858 te Mill Creek, Salt Lake County, geboren. In 1881 huwde hij en vestigde zich in 1882 te Riverton, alwaar hij als landbouwer werkzaam was. Eerst werd hij tot president der vertakking van Riverton benoemd. Toen later aldaar een Ward werd georganiseerd, werd hij tot Bisschop benoemd. Van 1886 tot 1900 was hij als een vertegenwoordiger van den presidenten Bisschop Wm. B. Preston werkzaam, om hooi, graan enz. van verschillende wijken in ontvangst te nemen. Ook ander werk werd door hem in die roeping verricht.

Toen in 1900 de Jordan Stake werd georganiseerd, werd hij tot President benoemd. Niet lang bleef hij echter als zoodanig werkzaam, daar hij 24 October 1901 tot tweeden raadgever van Bisschop Wm. B. Preston werd gekozen. Toen later wegens het overlijden van Bisschop Preston C. W. Nibley als diens opvolger werd aangesteld, werd Bisschop Miller tot eersten raadgever gekozen. Tot aan zijn dood is hij steeds getrouw en ijverig in die roeping werkzaam geweest.

Ook op staatkundig gebied was hij ijverig werkzaam en vervulde verschillende ambten. Als man van zaken was hij algemeen wegens zijn eerlijkheid en beleid bekend en het aantal zijner vrienden is zeer groot.

10 Juli had de begrafenis plaats. Des namiddags werd in de Assembly Hall een rouwdienst gehouden. Door verschillende sprekers werd het woord gevoerd. Eenparig werd door hen gezegd, dat Bisschop Miller steeds een vriend der armen en nederigen was en ieder hem onder alle omstandigheden kon genaken. Alhoewel niet zeer oud, werd zijn aardsche zending als voleindigd beschouwd en zal ongetwijfeld het loon der getrouwen zijn deel zijn.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

Iste dag, Dinsdag 28 Mei 1918. Wij vertrekken van Utrecht, uitgeleide gedaan door familie en een vriendinnetje van mijn dochtertje. Schitterend helder zomerweer. Onderweg de in volle voorjaarstooi bloeiende landouwen. Allen in één compartiment. Onmogelijk mij te gewennen aan de gedachte dit alles, voorloopig althans, voor 't laatst te zien. Hoe dikwijls ben ik op en neer gereisd naar Rotterdam. Vooral in den laatsten tijd, door 't gescharrel met passen, passage, enz. En nú, eindelijk is 't zoo ver! Gelukkig en blij de achtergebleven ruïne van thuis uit te stappen. Net een uitdragerswinkel. Lijfgoed, gordijnen, pulletjes, enz. zijn alle medegenomen. Bagage van gemaakt. Met zeer op prijs gestelde hulp van zwager verpakt in manden, scheepszakken, koffers, enz. Vastgesjord met sterke touwen, en reeds Vrijdag naar Rotterdam verzonden. De laatste boel als handgepak mee. Bonboekjes en broodkaarten, levensmiddelenrantsoeneering, ontvlucht. Nog even teruggedacht aan de, eensdeels prettige, Pinksterdagen. Broer en zus te logeeren gehad. Twee of drie aangename uitstapjes nog voor 't laatst met hen gemaakt. Nog even, Dinsdag na Pinksteren, samen naar Den Haag. Waren zij nog nimmer geweest. Gezellig idee, hun zoo'n feestelijk uitstapje te kunnen bereiden, al had ik er zelf ook niet veel meer aan, vervuld met de gedachte aan de naderende reis die nu eindelijk wezen zal, na bijna zeventien jaar lang een lid van de Kerk te zijn geweest en het telkens te hebben uitgesteld. De laatste Zondag nog conferentie in Groningen; één vergadering slechts bijgewoond, omreden we den toch al zoo korten tijd nog hadden te benutten voor familieafscheid. 't Doet toch nog even pijn allen te verlaten. Evenwel, we vinden straks „in 't Westen, ver van hier, 't land door God ons beloofd.”

Bij den trein nog een paar vrienden en bekenden voor het laatste afscheid. Van de leden der Kerk is, 's avonds te voren, op een klein partijtje door onze zendelingen georganiseerd, reeds afscheid genomen. Ook de zendelingen zijn nog even aan den trein. Een laatste handdruk! Vaarwel! Oud Utrecht, vaarwel! Terloops denk ik terug aan 26 Maart 1912, toen we, uit Leeuwarden, ons kwamen vestigen in de grijze bisschopstad. De verhuisdrukte enz. had ons toen zoo aangegrepen, dat we dien dag, elk jaar opnieuw, uit vreugde dat die drukke tijd dan niet bestond, als feestdag vierden.

In Gouda nog een paar oude vrienden aan den trein. Kennissen van voor jaren her. Rotterdam! Aan 't Maasstation, voor ons tienem, — vijf doen ons tot 't laatste toe uitgeleide — een paar rijtuigen genomen en daarop de handbagage geladen. Voor de kinderen is de pret van het nieuwe, 't vreemde, dat alle kinderen aantrekt, reeds druk aan

den gang, al rammelen ook de Rotterdamsche keien wat hard onder onze wielbandlooze rijtuigen. Gummigebrek is de oorzaak. Een van de tallooze oorlogsongemakken. Ontvlieden wij ze nu?

Een laatste doktersonderzoek, huid en oogen hoofdzakelijk, — en dan naar de bagageloods om bij de douanevisitatie aanwezig te zijn. Wat zien onze manden er stevig uit! Brasmanden, groote brasmanden hebben wij genomen, en die met sterke touwen omsjord. Zullen ze 't uithouden gedurende de lange reis? Op de boot natuurlijk wel, maar straks in den trein door de Staten heen? Voorloopig maar een hoopvol vraagteeken. Last hebben we niets. Onze Hollandsche douane is tegenover absoluut betrouwbare personen nog al meegeande en gemakkelijk. Nauwkeurige visitatie behoeven wij trouwens ook niet te vreezen. Wij zijn ons bewust dat alles in orde is, en er zich hoegenaamd geen contrabande bevindt in onze manden. Eén behoeft er slechts open te worden gemaakt. Voor de rest gelooven ze 't wel. Onze kleinere reismandjes zijn te zwak om de lange reis te maken. Dat hebben we al spoedig gezien. Ze zijn ook zoo opgepropt en, ofschoon met riemen omwonden, begeven zich de handvatten reeds voor ze nog goed en wel in handen zijn geweest. Nog even de stad in om een hutkoffer bij te koopen. Zumpolle, — hoek Hoofdsteeg — is het adres. Ook nog wat Hollandsch geld gewisseld tegen Amerikaansche checks. Een schitterend voordeeltje hoor! Anders kost een Amerikaansche dollar twee gulden en vijftig cent, en thans koop ik, overal gangbare, checks van de American Express Company, voor twee gulden en vijf cent per dollar! Bijna 20 pCt. gewonnen alzoo.

Visitatie en doktersonderzoek is afgeloopen. Waar nu naar toe? 't Hotel voor de van Holland vertrekkende Heiligen is nog altijd Sint Janstraat 15, zeker zeer ten ongerieve, ofschoon niet gezegd maar bescheiden voor zich gehouden, — van de daar wonende zendingen. 'k Heb er toch zelf gewoond, en weet het daarom wel. Wij hebben nog tijd tot zeven uur. Pas dan is 't inschepen. Allemaal zijn wij moe en hongerig. Een drukkend heete lucht hangt er tusschen de nauwe bedompte straten van de Maasstad. Nog een laatste plicht vervuld. Een der kinderen van mijn familie uit Utrecht moest nog gedoopt, en gaf uitdrukkelijk te kennen graag te willen dat Oom het deed voor zijn vertrek. Om drie uur is ook die verordening voltrokken. Iets te eten en te drinken gehaald, en een „huiselijke picnic” (is dat wel een goede uitdrukking, taalcriticus?) georganiseerd. 't Distributiebrot in Rotterdam smaakt beter dan dat in Utrecht. Of is 't de verandering die ons beter doet eten? We kunnen nu met brood nog eens royaal wezen, en behoeven ons aan de traditioneele 200 gram niet meer te storen; de ambtenaren van den wijkmeester in Utrecht stelden namelijk op inlevering van ongebruikte broodkaarten en — bons, geen prijs.

Eindelijk, om ruim 8 uur, naar de boot. Aan de Veerhaven varen we over naar de Wilhelminakade. De „Nieuw-Amsterdam!” Hoe trotsch ligt zij daar voor ons aan de overzij! Haar stuurboordzijde is naar ons toegewend. In reuzenletters prijkt haar naam, in duplo, op de zijwanden geschilderd. We stappen af van 't bootje „Heen en Weer,” en vinden al dadelijk een aantal leden van de vertakking Rotterdam op het voorterrein. Wij namelijk zijn niet de eenige „Heiligen” die vertrekken. Al die belangstelling geldt evenwel ons niet alleen. Ik vrees zelfs van ons niet in de eerste plaats. Rotterdam's geliefde en bekwame koorleider, Br. Van Roosendaal, gaat ook mee. En niet alleen hij nam passage voor zich en zijn gezin, maar eveneens tal van andere leden uit Rotterdam en andere plaatsen. Arme broeders en zusters! Met uitzondering van de familie Van Roosendaal en nog enkele anderen, mag niemand mee, behalve wij dan en nog een zuster uit Utrecht met haar kinderen, en bovendien nog een echtpaar met twee kinderen uit Apeldoorn. In 't geheel achttien à twintig personen, terwijl er ongeveer veertig zouden emigreeren. De rest moet achterblijven, omreden hunne passen niet op tijd konden worden geveiseerd. Stakkerds! Sommigen hunner hebben alles verkocht, zich van de bevolkingsregisters der plaatsen waar zij woonachtig waren laten afschrijven; moeten dus reeds dadelijk weer terug in de distributie- en rantsoeneeringsellende. Broodkaarten en bonboekjes, alles ontbreekt hen nu, en zij zullen heel wat moeite hebben een en ander weer in orde te krijgen. Mijn hart breekt als ik aan ze denk, en toch — ik kan niets voor ze doen, Om een voor ons allen onverklaarbare reden zijn er honderden passen, van zoowel eerste en tweede als wel derde klasse passagiers, ongeveiseerd gebleven, en zij moeten achterblijven. Daar is niets aan te doen. Een hunner, een broeder uit Delft, ken ik nog van vroeger, uit mijn zendingstijd. Zie, hoevelen zijn er niet aan de boot! Het schijnt wel of half de gemeente van Rotterdam gekomen is. Nu zingen ze, tot laatste afscheid. „Hoog op der bergen kruin,” klinkt het daar in den schoonen zomeravond, voor de terreinen van de N. A. S. M. Tot slot nog eenmaal. „Zingen wij voor 't scheiden,” heet het thans. Geroerd zing ik mee. Al mijn persoonlijke zorgen en bezwaren, voorheen zoo sterk gevoeld, schijnen vergeten. Ik blik alleen in de toekomst. Wat houdt zij voor mij in den schoot verborgen? Zullen wij „Zion” zien? Zullen wij veilig den overkant bereiken? Ja, het moet. Wij hebben al onze belangen in de handen van Vader gelegd, met volle overgave aan Hem. Zijne zegeningen en leidende hand waren zoo kennelijk dat het zonde zoude zijn te twifelen aan Zijne voleinding. Er gebeurde zooveel in den laatsten tijd, zooveel dat ons toescheen hinderpalen, onoverkomenlijke struikelblokken te zullen worden, en alles, letterlijk alles is uit den weg geruimd. Dat maakt ook mij de borst vrij.

't Wordt koud langzamerhand, en wij zijn allen moe. Onze Utrechtsche familie heeft afscheid genomen. De laatste trein wacht niet. Een enkel traantje is er nog gestort, maar toch — iedereen heeft zich goed gehouden. Wij gaan aan boord. Een steward komt ons reeds tegemoet en neemt mijn handbagage over. Nog even werpt een douane-ambtenaar een blik er in, maar hij vertrouwt de zaak wel. Onze passen passeeren, op vaderlandschen bodem, nog eenmaal een scherp onderzoek. Alles is in orde. Portretten zijn duidelijk. Namen enz., zijn alle correct ingevuld, en de noodige stempels en handteekeningen aangebracht.

(Wordt vervolgd.)

Bericht.

Wanneer abonné's hun Ster niet ontvangen, verzoeken wij hen, indien hun adres niet veranderd is, even op het postkantoor te informeren, wat daarvan de reden mag zijn. Dikwijls worden ons exemplaren teruggezonden zonder dat de betrokken abonné's verhuisd zijn. Dit ligt dan aan de post-bestellers. Wanneer men ons daarna dan even schrijft, komt de zaak verder in orde.

Bij verandering van adres, verzoeken wij beleefd dit niet aan zendelingen, enz. op te geven, maar even een briefkaart te zenden aan ons Bureau, Crooswijksche Singel 7B.

Conferentie-Aankondiging.

De haltjaarlijksche Conferentie van de Arnheemsche hoofd-afdeeling zal gehouden worden op Zondag 6 Oct. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten: 's Morgens om 10 uur in het Loge-Gebouw, 's middags om half drie in de gewone vergaderzaal, Walstraat en 's avonds om 7 uur in het Loge-Gebouw.

Vrijdag 4 Oct., 's avonds om 8 uur zal ook in Apeldoorn eene buitengewone vergadering worden gehouden.

Leden, vrienden en belangstellenden worden beleefd uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen.

INHOUD:

Leeringen van Joseph Smith . . . . . Blz. 297	ler overleden . . . Blz. 308
Uit de duisternis tot het licht . . . . . „ 303	Van Utrecht naar Salt Lake City . . . . „ 309
Godsdienst-waarheid . „ 305	Bericht . . . . . „ 312
Bisschop Orrin P. Mil-	Conferentie-aankondiging „ 312

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.